

FF

Кейті Роуз Пул

ЕПОХА ПІТЬМИ

Насувається пільма

Харків
«ФОЛІО»

1 Передвісник

1. ЕФІРА

В освітленій місяцем кімнаті з видом на Місто віри перед Ефірою стояв на колінах священник і благав зберегти йому життя.

— Будь ласка, — казав він. — Я не заслуговую на смерть. Благаю. Я більше не торкнуся їх, присягаюся. Змилуйтеся.

У розкішному приватному номері таверни в Садах Таласси панував розгардіяш. З таць та філігранних глечиків розсипалися залишки розкішного бенкету. Біла мармурова підлога була всіяна стиглими ягодами та друзками кольорових пляшечок, що скидалися на самоцвіти. Калюжа криваво-червоного вина поволі підбиралася до священника, який стояв навколішках.

Ефіра присіла, притулила долоню до його блідої щоки.

— О, дякую вам! — скрикнув священник, і на його очах виступили сльози. — Дякую, благословенна...

— Цікаво, — промовила Ефіра. — Твої жертви коли-небудь вимолювали помилування? Коли ти вкривав синцями їх тіла, вони вигукували «В ім'я Бегезди»?

Він затнувся.

— Правда ж, ні? Ти накачував їх своїм жажливим пійлом, яке робило їх покірними, і завдавав болю, — говорила вона. — Та я хочу, щоби ти знав, що кожен слід, який ти залишив на них, буде й на тобі.

— *Благаю.*

З відчинених дверей балкона позаду Ефіри повіяв вітерець, і вона підвела голову священника за підборіддя.

— Ти позначений на смерть. І смерть прийшла тебе забрати.

Переповнені жахом очі дивилися на Ефіру, коли її рука ковзнула до горла і відчула тріпотіння пульсу. Вона зосередилася на потоку крові й витягла з його тіла *ешу*.

В очах священника згасло світло, легені випустили останній подих. Тіло впало на підлогу. Відбиток долоні, блідий, як місяць, виділявся на жовтуватій шкірі. Лише цей знак свідчив те, що він мертвий.

Витягнувши кинджал з-за пояса, Ефіра схилилася над трупом. Священник був не сам, коли вона знайшла його. З ним були дві дівчинки — з порожніми поглядами, з зап'ятками, вкритими зелено-ліловими синцями, — вони кинулися геть у ту ж мить, коли Ефіра наказала тікати, наче не могли не підкоритися.

Ефіра встромила кінчик леза в горло священника, прорізавши криваву лінію по блідому відбитку руки. Коли виступила темна кров, вона перевернула кинджал і відчинила сховок у руків'ї, щоб узяти флакончик. Підставила його під струмінь крові. Слова священника, сповнені відчаю, були брехнею — він справді заслуговував на смерть. Але не тому вона позбавила його життя.

Вона забрала його життя, бо воно їй було потрібне.

Двері відчинилися, перервавши заняття Ефіри. Пляшечка вислизнула з рук. Вона миттю зловила її.

— Ані руш!

До зали ввійшли троє чоловіків, один з арбалетом, двоє озброєні шаблями. Варта. Ефіра не здивувалася. Таласса розташована на краю площі Елея, якраз за воротами Верхнього міста. Вона знала, що піші патрулі Сторожі щовечора прочісують площу. Але ці прибули сюди швидше, ніж вона очікувала.

Вартовий, що ввійшов першим, різко зупинився, приголомшено дивлячись на тіло священника.

— Він мертвий!

Ефіра закоркувала флакончик із кров'ю й сховала його в руків'я кинджала. Вона підвелася, торкнулася чорного шовку, що приховував низ обличчя — той був на місці.

— Не галасуй, — повільно сказав перший вартовий, — і ти не постраждаєш.

В Ефіри аж закалатало в горлі, проте вона заговорила спокійно. Без страху.

— Ще хоч один крок, і в цій кімнаті стане більше трупів.

Вартовий завагався.

— Вона блефує.

— Ні, не блефує, — нервово промовив чоловік з арбалетом. Він глянув на тіло священника. — Подивіться на відбиток. Такий самий, як на трупах у Тарсеполісі.

— Бліда Рука, — вражено прошепотів третій вартовий, витріщившись на Ефіру.

— Та то байки, — сказав перший вартовий, але його голос злегка тремтів. — Нікого немає настільки могутнього, щоб убивати лише Даром Крові.

— Що ти робиш у Паллас Атосі? — запитав третій. Він стояв, випнувши груди й розставивши ноги, дивився на неї, як на звіра. — Чому тут опинилася?

— Ви називаєте це місце Містом віри, — сказала Ефіра. — Але за цими білими стінами розплодилися корупція і зло. Я позначатиму їх, так само як позначаю своїх жертв, щоб решта світу побачила, що Місто віри — це місто негідних.

Це була брехня. Ефіра прийшла до Міста віри не для того, щоб позначати його кров'ю. Але крім неї тільки одна людина у світі знала справжню причину.

Вона підійшла до вікна. Вартові схопилися за зброю, але жоден не спробував піти за нею.

— Тобі це не минеться — вбити священника, — сказав перший. — Коли ми доповімо Конклаву, що ти зробила...

— Розповідайте, — вона накинула на голову чорний капюшон. — Скажіть, що Бліда Рука прийшла за священником Палласа. І скажіть, аби молилися, щоб наступного разу я не прийшла за ними.

Вона повернулася до балкона, відгорнула атласні завіси й вийшла в ніч, до місяця, що серпом висів у небі.

Сторожа зкричала їй услід, гучні голоси злилися, коли Ефіра підбігла до краю балкона й сторчголов перелетіла через мармурову балюстраду. Далеко, за чотири поверхи нижче, вхідні сходи до Таласси блищали в місячному світлі, наче зуби зі слонов'ячої кістки. Тримуючись за край балюстради, вона повернулася. Ліворуч був схил даху громадських лазень.

Ефіра стрибнула туди. Заплющивши очі, підтягнувши коліна, вона приготувалася до удару. Гепнулася об дах, перекотилася, почекала, щоб відновити рівновагу, перш ніж звестися на ноги й помчати в темряву, а позаду танули голоси вартових і ліхтарі Таласси.

Ефіра рухалася, немов тінь. У передсвітанковій пітьмі святилище було непорушним і тихим. Дівчина пробиралася крізь уламки мармуру та іншого сміття навколо викладеного плиткою басейну провидців, що був єдиним не обгорілим місцем у святилищі. Над головою крізь провалену покрівлю виднілося небо.

Руїни мавзолею були за воротами Верхнього міста, досить близько, щоб Ефіра могла легко, не привертаючи уваги, прослизнути назад у Нижнє місто. Вона не відала, коли саме згорів мавзолей, але наразі він був покинутий, тож став чудовим сховком. Дівчина прослизнула повз обвуглений вівтар до склепу. Ефіра спускалася східцями, і вони рипіли й стогнали під нею. Відчинила прогнилі дерев'яні двері до ніші, яка останні кілька тижнів був їм домівкою. Знявши маску та каптур, забралася всередину.

Раніше тут був склад доглядачів-служителів, які дбали про святилище. Тепер приміщення занедбане, залишене на поталу щурам, гнилі й таким, як Ефіра, яку не лякало таке місце.

— Ти запізнилася.

Ефіра зазирнула в темну кімнату, на ліжко в кутку, запнуте рваними простирадлами. На неї дивилися темні очі сестри.

— Я знаю, — сказала Ефіра, кинувши маску й каптур на стілець.

Беру сіла на ліжку, з рук висковзнула книжка і, зашелестівши сторінками, впала на простирадла. Коротке кучеряве волосся Беру з одного боку скуйовдилося.

— Все добре?

— Чудово, — не хотіла розповідати, що сьогодні ледве втекла. Все було зроблено. Вона змусила себе

усміхнутися. — Беру, тобі ж відомо, що дні, коли я падала з дахів будинків розваг, у минулому.

Коли Ефіра вперше одягла маску Блідой Руки, вона була не такою вправною і не вмiла проникати всюди так, як зараз. Дар Крові не допомагав потрапляти в кримінальні лігва або підійматися балконами грошовитих торговців. Довелося здобувати ці вміння традиційним способом, коли вона нескінченними ночами відточувала рівновагу, швидкість реакції та силу, і збирала необхідну для виконання завдання інформацію. Беру приєдналася до Ефіри, коли почувалася добре, бігала з нею наввипередки — а ну ж, хто швидше видереться на паркан або найтихіше переплигне з даху на дах! Вони згаяли немало ночей, ковзаючи в тінях, переслідуючи потенційну ціль, щоби довідатися про її гріхи та звички. Після багатьох років тренувань і постійного ризику Ефіра, як Білда Рука, навчилася потрапляти в небезпечні ситуації та вибиратися з них.

Беру кволо всміхнулася у відповідь.

Усмішка Ефіри згасла, коли вона побачила біль в очах сестри.

— Давай, — тихо сказала вона.

Беру стягла грубу ковдру. Її тіло тремтіло, темна шкіра здавалася попелястою у тьмяному світлі. Від утоми під почервонілими очима залягли зморшки.

Ефіра насупила чоло, повернулася до ящика біля ліжка Беру, на якому стояла неглибока миска. Вона відчинила сховок у руків'ї кинджала й вилила вміст пляшечки в миску.

— Ми чекали надто довго.

— Все добре, — просвістіла Беру крізь стислі зуби. — Зі мною все гаразд. — Вона розмотала бавовняну пов'язку

з лівого зап'ястя, на шкірі показалася пляма — чорний відбиток руки.

Ефіра вмочила свою руку в кров у мисці. Накривши кривавою долонею темну мітку на руці сестри, вона заплющила очі та зосередилася на крові, спрямовуючи *ешу* священника сестрі.

Кров, яку Ефіра забирала у своїх жертв, була ніби провідником *еші*, яку з них викачувала. Якби вона була навченою цілителькою, то знала б точно, як *еші* її жертв проводити до Беру. Тоді їй не довелося б використовувати зв'язок кров'ю. Проте, якби Ефіра була добре навчена, вона не змогла б вбивати. Цілителі з Даром Крові давали присягу, що забороняла витягувати *ешу* з іншої людини.

Але це був єдиний спосіб зберегти життя сестрі.

— Ну ось, — сказала Ефіра, натискаючи пальцем шкіру Беру, яка почала втрачати свій сірий відтінок. — Уже краще.

«На деякий час», — Беру не вимовила це вголос, але Ефіра вгадала слова в очах сестри. Беру простягла руку і відчинила шухляду столу біля ліжка, дістала тонке чорне стило. Точними звичними рухами вона піднесла стило до зап'ястка, провела невелику пряму риску. Риска лягла поряд із тринадцятьма іншими, навіки закріплена алхімічним чорнилом.

Чотирнадцятеро вбитих людей. Чотирнадцять обірваних життів, аби лише Беру жила.

Те, що вона залишала мітку на власній шкірі щоразу, коли сестра позначала ще одну жертву, не проходило повз увагу Ефіри. Було видно, як після кожного вбивства почуття провини мучило сестру. Люди, яких убивала Ефіра, були далеко не безневинними, та це, здавалося, не мало значення для Беру.

Зміст

I. ПЕРЕДВІСНИК.....	5
II. КЛЯТВА.....	156
III. БАШТА.....	345
Подяки.....	476